

nu er fremkommet med, hvor han jo i korte Træk har belyst denne Sags Forhistorie, har jeg kun meget lidt at føje, da det, jeg vilde sige, jo kun kunde blive Gentagelser af Statsministerens Ord, og jeg gerne vil bidrage til, at denne Sags Behandling kan blive hurtigt tilendebragt. Jeg ønsker kun at sige et Par Ord om et Par enkelte Spørgsmaal, der har været berørt i Dag.

Med Hensyn til min Stilling til Bankinspektørens Beretning maa jeg bede ærede Medlemmer tage i Betragtning, hvordan Stillingen var for mig. Det er rigtigt, at jeg havde foranlediget denne Undersøgelse, at Resultatet af denne Undersøgelse blev meddelt mig, og at det lød paa, at der efter Bankinspektørens Skøn maatte regnes med et Tab paa 144 Mill. Kr. Hvis man lagde denne Opgørelse til Grund for en Beslutning, maatte Konsekvensen være den, at Landmandsbanken om Mandagen blev lukket, idet Banklovens § 16 paabyder, at hvis et Regnskab udviser, at der er tabt mere end 50 pCt. af Aktiekapitalen, skal en ekstraordinær Generalforsamling straks indkaldes, og der skal stilles Forslag om Likvidation af Banken. Men overfor Bankinspektørens skønmæssige Opgørelse, en Opgørelse, som ogsaa Bankinspektøren i sin Indstilling har erkendt ikke kunde være andet end rent skønmæssig, stod Bankens bestemte Bestridelse af, at Tabene var saa store. Jeg skal ikke komme ind paa, hvilke Argumenter Landmandsbankens Direktion anførte til Bevis for sin Paastand om, at Tabene var for stort angivet; jeg skal blot oplyse, at disse Argumenter i alt væsentligt fandt Tilslutning hos Nationalbanken. Staaende overfor den Kendsgerning, at her forelaa to Vurderinger af en Banks Forhold, begge skønmæssige, men hvoraf den ene vilde medføre Bankens Lukning Dagen efter, mente jeg mig ikke berettiget til at skride til dette alvorlige Skridt paa Basis af Bankinspektørens Indberetning, saa meget desto mere som Bankinspektøren jo ikke havde ønsket at drage de fulde Konsekvenser af sin Opgørelse, men ifølge Banklovens § 18 havde indanket Sagen til Handelsministerens Afgørelse. Denne Afgørelse traf jeg under mit Ansvar, og det falder mig ikke ind at søge at dække mig bag Bankinspektøren eller mene, at han maaske skulde have taget Konsekvenserne af sin Indstilling. Det Ansvar, jeg iklædte mig den Aften, da jeg ikke mente mig berettiget til at standse Landmandsbanken Mandagen efter, fordi jeg som alle andre mente, at dette vilde være en Landskatastrofe af uoverskuelig Rækkevidde, dette Ansvar

er jeg mig fuldt bevidst, og jeg deler det med dem, der deltog i Forhandlingerne den Aften.

Der er af det ærede Medlem Hr. Hauge rettet en stærk Kritik mod Nationalbanken. Jeg ønsker her at udtale, at jeg for mit Vedkommende maa tage bestemt Afstand fra den Kritik. Jeg tror, den er ganske uberettiget. De, der har deltaget i Forhandlingerne i Juli og nu i Aften, vil sikkert indrømme, at der af Nationalbanken er vist fuld Forstaaelse af den Opgave, et Lands Hovedbank har, og en Samfundsfølelse, som man kun kan paaskønne.

Det ærede Medlem Hr. Hauge kom ind paa Belaanningen af Landmandsbankens Aktier og mente, at Nationalbanken havde købt disse Aktier. Jeg har i Finansudvalget meddelt, hvordan det hænger sammen dermed. Forholdet er det, at der til Nationalbanken er indbetalt et større Beløb, hvoraf Halvdelen er indbetalt af private, Halvdelen af et Aktieselskab, som i Virkeligheden er Landmandsbanken, hvad Nationalbanken dog var ukvidende om. Paa Grundlag af dette Indskud, som er en Margin, er Nationalbanken gaaet ind paa at belaae Aktier til et meget betydeligt Beløb. Dette er det rette Forhold med Hensyn til Nationalbankens Køb af Landmandsbankens Aktier.

Man har berørt Communiqué'et, og til de Udtalelser, Statsministeren kom med, skal jeg for mit Vedkommende kun føje følgende: Jeg er ligesom Statsministeren og de, der da skrev dette Communiqué, af den Overbevisning, at der intet urigtigt staar i dette Communiqué, og det har jo ogsaa faaet Tilslutning i dette høje Ting, idet det ærede Medlem Hr. Rode jo har erkendt, at der intet positivt urigtigt staar i det. Nu har man sagt, at dette Communiqué var vildledende. Jeg erkender, at dette Communiqué er blevet misforstaaet, læst forkert af Offentligheden, men jeg ønsker at tilføje, at det var umuligt for os, der kendte Sagen, at berigtige dette Communiqué; thi dermed vilde man have slaaet hele denne Ordning fuldkommen i Stykker. Da dette Communiqué en Gang var udsendt, og selv om det blev misforstaaet, maatte man, hvis man vilde føre Forsøget til Ende, tie stille og ikke lade det berigtige.

Med Hensyn til Spørgsmaalet om Reservekapitalens Flytning vil jeg gerne overfor det ærede Medlem Hr. Rode oplyse, at Forholdet er det, at Ønsket om, at Reservekapitalen paa de 30 Mill. Kr. skulde erstattes med en Præferenceaktiekapital paa